ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΤΗΣ ΑΣΣΙΖΗΣ

Ο ἅγιος Φραγκῖσκος κατὰ τὴ νεότητά του. Μημουάπτου, σπάταλος, γλεντζὲς καὶ φιλήδονος. Ἡ ἀπρόοπτη μεταστροφή του. Ἡ προσπάθειες τῶν φίλων του. Πρὸς τὸν ἀσκητισμόν. Ἡ ἀγαθοεργίες του. Ἡ καταδιώξεις τῶν ἀρχόντων. Μέσα σ' ἕνα λάκκο. Ἡ ὡραία Κλάρα. Στὴν Αἴγυπτο. Ὁ ἅγιος μιλάει μὲ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ψάρια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ ἅγιος Φραγκῖσκος τῆς Ἀσσίζης ἦταν στὴ νεότητά του ὁ πιὸ λεπτὸς καὶ συγχρόνως ὁ πιὸ σπάταλος ἀριστοκράτης τῆς ἐποχῆς του. Διοργάνωνε ὀργιώδη γλέντια, στὰ ὁποῖα παρευρίσκοντο ἡ μεγαλείτερες ἑταῖρες τῆς Ἀσσίζης. Σκορποῦσε τὸ χρῆμα ἀπερίσκεπτα, κυνηγῶντας τὴν ἡδονὴ καὶ τὴν κοπάλη.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἄρχισε ν' ἀηδιάζη τὴ ζωὴ αὐτή. Καὶ στὴν πιὸ ὀργιαστικὴ ἀκριβῶς περίοδο τῶν γλεντιῶν του, ἄλλαξε ἐντελῶς χαρακτῆρα κι' ἄρχισε ν' ἀποζητάη τὴ μοναξιά. Οἱ κόλακες φίλοι του, ποὺ τὸν περιριγυρίζανε γιὰ τὰ πλούτη του, βάλθηκαν τότε νὰ τὸν ξαναφέρουν στὰ νερά τους, μὰ ὁ Φραγκῖσκος δὲν ἔδινε προσοχὴ στὰ λόγια τους.

— Τί σοῦ συμβαίνει καὶ μᾶς ἐγκατέλειψες ; τὸν ρωτοῦσαν, περίλυποι δῆθεν οἱ φίλοι του. Γιατί ἔπεσες σὲ τόση συλλογή ; Μπλέχτηκες στὰ δίχτυα καμμιᾶς ὄμορφης καὶ σκέφτεσαι νὰ τὴν πάρης ;

— «Ναί, ἀποφάσισα νὰ παντρευτῶ, τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ Φραγκῖσκος. Ἀγάτησα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου τὴν ὡραιότερη καὶ πιὸ δροσερὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐννοοῦσε τὴν φτωχολογιά, στὴν ἀνακούφισι τῆς ὁποίας ἀφοσιώθηκε σιγὰ-σιγά, μ' ὅλη του τὴν ψυχή. Ἤθελε νὰ ἐξιλεωθῆ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, γιὰ τὴν σπάταλη καὶ ὀργιώδη ζωή του ὁ ὡραῖος νέος τῆς Ἀσσίζης.

Καὶ μολονότι ὅλοι ἐναντιωθήκανε στὴν ἀπότομη αὐτὴ ἀλλαγή του παρ' ὅλα τὰ πιεστικὰ μέτρα τῶν γονέων του καὶ τὶς παρατηρήσεις τῶν φίλων του, ὁ Φραγκῖσκος δὲν ἔπαψε νὰ δίνη τροφὲς καὶ χρήματα στοὺς πεινασμένους καὶ ροῦχα στοὺς γυμνούς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δηλαδὴ ἐδῶ καὶ ὀχτακόσια περίπου χρόνια, μαύρη δυστυχία εἶχε ἁπλωθεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Χιλιάδες γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι γυρνοῦσαν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ ζητιανεύοντας. Μυριάδες ἄρρωστοι ἦσαν ἀφιμένοι στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Κάθε μέρα, τὰ ξημερώματα, μάζευαν δεκάδες πτωμάτων φτωχῶν καὶ πειναλέων ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν μεγαλουπόλεων. Ἀσφάλεια καμμιὰ δὲν ὑπῆρχε ἐπάσης γιατί ἄπειροι λησταὶ σκοτώνανε τὸν κόσμο γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί !

Ἔτσι, ὁ ἅγιος Φραγκῖσκος στοὺς σκοτεινοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ Μεσαιῶνος, γίνεται ὁ παρηγορητὴς τῶν πονεμένων καὶ ὁ θεραπευτὴς τῶν ἀσθενῶν. Ἀγκάλιαζε χωρὶς φόβο καὶ φιλοῦσε τοὺς λεπρούς, ποὺ συναντοῦσε στοὺς δρόμους, δινοντάς τους ἐλεημοσύνη καὶ κουράγιο.

Ἡ καλωσύνες του αὐτὲς καὶ ἡ μεγάλη του φιλανθρωπία ἐξήγειραν ἐναντίον του πολλοὺς ἄρχοντας, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ τὸν κατατρέχουν. Γιὰ νὰ ξεφύγη ὁ Φραγκῖσκος, κρύβεται σ' ἕνα λάκκο, μέσα σ' ἕνα ἄγριο δάσος, ὅπου μῆνες ὁλόκληρους τρεφότανε μὲ ἄγρια χόρτα. Ἀναγκάζεται ὅμως στὸ τέλος ν' ἀφήση τὸν κρυψῶνα του καὶ νὰ κατέβη στὴν πόλι.

Ρακένδυτος καὶ σκελετωμένος ὅπως ἦταν ἔγινε στὴν Ἀσσίζη ὁ περίγελος τοῦ κόσμου. Τὰ χαμίνια τρέχανε ξοπίσω του καὶ τὸν πετροβολοῦσαν.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν Ἀσσίζη. Ἔτσι περνῶντας ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, περιώδευσε ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Ἰταλία. Μιὰ μέρα ἔπεσε ξαφνικὰ στὰ χέρια λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ διασκεδάσουν, τὸν ἔριξαν ὁλόγυμνο σ' ἕνα λάκκο γεμάτο χιόνι. Μὰ ὁ Φραγκῖσκος ὑπόμεινε τὸ μαρτύριο αὐτὸ ἀγογγύστως.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς περιπέτειές του αὐτές, ἡ φήμη του ἁπλώθηκε σ' ὅλη τὴν Ἰταλία. Ὅλοι μιλοῦσαν πειὰ μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὶς ἀγαθοεργίες του καὶ τὴν αὐτοθυσία του.

* * *

Ἔτσι, μέσα σὲ λίγα χρόνια, τὸ ὄνομα τοῦ Φραγκίσκου τῆς Ἀσσίζης ἐπροφέρετο ἀτ' ὅλους μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη. Ὅλοι τὸν θεωροῦσαν Ἅγιο. Τὸν ἀνεγνώρισε δὲ τέλος καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τοῦ ἀπένειμε διάφορα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα.

Πανίσχυρος πλέον ὁ Φραγκῖσκος, σεβαστὸς καὶ λαοφιλέστατος, ξανάχτισε τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Δαμιανοῦ, τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τὸν ὁποῖο εἶχαν καταστρέψει οἱ λῃσταί. Διηύθυνε δὲ αὐτοπροσώπως τὴν ἀνοικοδόμησί του, ἐργαζόμενος κι' ὁ ἴδιος σὰν ἕνας ἁπλὸς ἐργάτης.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ ἔργο του αὐτό, ἵδρυσε ἀμέσως κατόπιν τὸ περίφημο Τάγμα τῶν Πτωχῶν Κυριῶν καὶ τῶν Ἁγίων Παρθένων, τὸ ὁποῖο ἔλαβε ἀργότερα τὸ ὄνομά του.

Ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος τῆς Ἀσσίζης θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφώτερους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

— «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἔλεγε, πρέπει νὰ ἐργάζωνται γιὰ τὸ κοινὸ καλό. Πάνω ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς διακρίσεις καὶ ἀνισότητες πρέπει νὰ στηθῆ τὸ πανανθρώπινο χριστιανικὸ κοινόβιο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ καλωσύνης».

Τὸ ὄνομά του, μετὰ τὴν εὐλογία τοῦ Πάπα, ἔγινε πιὸ γνωστὸ καὶ πολλοὶ νέοι, ἀπὸ τὶς καλύτερες οἰκογένειες τῆς Ἰταλίας, ἔσπευσαν νὰ καταταχτοῦν στὸ Τάγμα του.

Μαζὺ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀφοσιώθηκε στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, γοητευμένη ἀπὸ τὸ ὑπέροχο κήρυγμά του καὶ ἡ ὡραία Κλάρα, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐγενικὲς καὶ ρωμαντικὲς νέες τῆς Ἀσσίζης. Μὲ τὴν κολοσσιαία μάλιστα περιουσία της, τὴν ὁποία προσέφερε ὁλόκληρη στὸ Τάγμα, χτίστηκαν πολλὰ νέα «κοινοβιακὰ ἄσυλα».

Ἡ Κλάρα ἀκολούθησε τὸν Ἅγιο στὸ Μαρόκο καί, ὕστερα ἀπὸ περιπετειώδεις περιπλανήσεις μέσα στὶς ἄπιστες Μουσουλμανικὲς χῶρες, ἐπέστρεψε μαζύ του στὴ Γαλλία. Μετὰ λίγον καιρὸ ξαναφύγαν μαζὺ γιὰ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου ὁ Σουλτάνος τοὺς ἔριξε στὰ σκοτεινὰ καὶ ὑγρὰ κελλιὰ τῶν ἀπαισίων φυλακῶν τοῦ Καΐρου, κατόπιν τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Μουσουλμάνων ἐναντίον των, γιὰ τὸ «ἄπιστο» κήρυγμα τοῦ Ἁγίου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΜΕ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

(Εἰκὼν τοῦ Πωπιόν).

Ἡ μεγάλη καρτερικότητα ὅμως τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐπροξένησε κατάπληξι στοὺς κατοίκους τῆς χώρας τοῦ Νείλου. Κι' ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ ὁ λαὸς ζήτησε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ Σουλτάνο τὴν ἀπελευθέρωσί του.

* * *

Ὡραῖοι ποιητικοὶ θρῦλοι ἔχουν πλεχτεῖ γύρω ἀτ' τὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ὁ λαὸς διηγεῖτο ὅτι ὁ Ἅγιος μιλοῦσε μὲ τὰ ψάρια καὶ μὲ τὰ ποιὰ. Μιὰ μέρα μάλιστα στὸ Ἀλβιάνο, διάταξε καὶ σώπασαν τὰ χελιδόνια ποὺ θορυβούσανε τὴν ὥρα ποὺ ἐκήρυσσε.

Συμπαθὴς πάντοτε πρὸς τὰ ἀδύνατα πλάσματα ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος ἐπέτυχε νὰ ψηφισθῆ ἀπὸ τὴ γαλλικὴ κυβέρνησι ἕνας νόμος, ὁ ὁποῖος ἀπαγόρευε τὸν φόνο τῶν νυχτερίδων.

Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι παράγγειλε χιλιάδες γοῦνες τὶς ὁποῖες ἐμοίρασε στὸ λαὸ γιὰ νὰ σκεπάσουν μ' αὐτές, τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, τὰ κατοικίδια ζῶα ποὺ εἶχαν παρευρεθεῖ στὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Μιὰ μέρα ἐπίσης μέσα στὴ φάτνη τῆς Βηθλεὲμ ἕνας λαγὸς πήδησε στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ κάποιο σκύλο ποὺ τὸν κυνηγοῦσε.

Διηγοῦνται τέλος ὅτι μὲ μόνο τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ κατώρθωσε νὰ ἐξημερώση κάποτε ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος ἕνα λύκο ποὺ ρήμαξε μιὰ ὁλόκληρη ἐπαρχία, κατασπαράσσοντας ζῶα καὶ ἀνθρώπους.

Ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος τῆς Ἀσσίζης πέθανε στὸ Μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ ἀπὸ ὑπερβολικὴ ὑδροποσία, μόλις τελείωσε τὸ ὑπέροχό του «Ἆσμα Ἀσμάτων πρὸς τὸν Ἥλιο».

σαμὶ-Κορντό... ἀναστέναξε μὲ πίκρα. Ἀλλοίμονό μου !... Πῶς θὰ τὸν ἀντικρύζω τώρα στὸ ὑπουργεῖο. Μὲ τί θάρρος θὰ πηγαίνω γιὰ νὰ μοῦ ὑπογράφη τὰ ἔγγραφα. Ἄχ ! Σαρλόττα !... Τί ἄτυχος ἄνθρωπος ποὺ εἶμαι !...

Αὐτὰ τὰ ἀνόητα λόγια τοῦ Λεόντιου ἔκαναν τὴν Σαρλόττα νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία της καὶ νὰ γίνη πάλι ὑπερήφανη κι' ἐγωίστρια, ὅπως πρῶτα. Μὲ ζωηρὲς χειρονομίες λοιπὸν καὶ ξεφωνίζοντας, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά της, καταδέχτηκε νὰ τοῦ ἀπαντήση:

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένης !... Μά, ἔλα ποὺ ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ξέρει... Μόλις ἔκανε νὰ μὲ φιλήση, τσάφ ! τσάφ !, τοῦ ἄστραψα δυὸ μπάτσους καὶ τὸν ἔβαλα στὴ θέσι του... Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ μοῦ ζητήση συγγνώμην καὶ νὰ μιλήση ἀμέσως στὸν ὑπουργὸ γιὰ τὴν προαγωγή σου. Ἀμέσως, κατάλαβες ; Αὐτὸ θὰ πῆ τίμια γυναῖκα, κυρτέ, θεόκουτε ! Νὰ μπατσίζη ἕνα διευθυντὴ ὑπουργείου καὶ νὰ ἐξασφαλίζη καὶ τὴν προαγωγὴ τοῦ ἀνδρός της. Πῶς ;... Εἶπες τίποτα ; Ὄχι ; Πολὺ καλά... Ἔλα, φίλησέ με τώρα, περιστέρι μου !...

ΖΑΝ ΛΑΝΤΡ